

laver Agerbrugsredskaberne. Landmanden behøver ogsaa Teknikerens Hjælp til at udspkulere de bedst mulige Redskaber og lade dem forfærdige; han behøver Kemikerens Hjælp til eventuelt at tilføre Jorden nye Stoffer, som enten kunne bevare eller forøge dens Frugtbarhed. Jeg tror altsaa, at vi blive nødt til at sige: Ja, den danske Jord betaler ganske vist Skatter og Byrder, men i sidste Instants er det dem, der dyrke Jorden, der betale dem, det er Arbeidet, der bliver anvendt paa Jorden, der giver denne Værdi, først derefter kan man sige, at den er i Stand til at betale Skatterne og Byrderne. Og naar Forholdet er saaledes, kunde det vistnok være tilladt os, som ogsaa bidrage Vort til, at den danske Jord bliver dyrket, at tale lidt med og til en rimelig Pris faae lidt med af de Produkter, den danske Jord frembringer. Da saa det ærede Medlem talte om det, han kaldte de sentimentale Indvendinger, stillede han sig op paa sit høie olympiske Stade, og med sit af høi Oplysning klarede Blik, saae han ned paa os smaa sentimentale, exalterede Deklamatorer, der tale om noget saa Smaat som, hvorvidt Smaamanden skal give lidt mere eller lidt mindre for et vigtigt Livsprodukt. Det er ikke Noget, der rører ham, siger han, de staa her og skabe sig, som om det var det, Verden dreiede sig om. Jeg skal ikke negte, at det er et flot Standpunkt, det ærede Medlem har valgt, det ser virkelig flot ud at stille sig op og sige: Lad os ikke skabe os for en saadan Bagatel, som om Smaamanden mere skal have Lov til at spise Kunstsmør eller skal nøies med daarligt Natursmør, det dreier sig da ikke om Alverden. Det er lidt flot, som sagt, men jeg synes dog, der kan være Tvivl om, hvem der skaber sig mest, den, der stiller sig paa saadant et høit Standpunkt, og med en vis Medlidenhed ser paa os Smaafolk, der taler om den Slags Ting med Alvor, og muligvis med Høielse — med det ærede Medlems Tilladelse — eller den, der stiller sig paa et saadant høit Stade og ser ned paa os. Det kunde vel nok være, at der var Noget, der mente, at de, der stillede sig saaledes op, skabede sig mere end vi Andre. Jeg for mit Vedkommende har ofte hørt og været Vidne til, at Mange, naar det ærede Medlem har talt, og undertiden naar han har skrevet, have sagt: Det er i Grunden en underlig Tone, han benytter; man veed ikke, om han taler Alvor eller Spøg. Vigeghldig hvilken Sag det er, taler han næsten altid i en Form, saa at man ikke veed, om han virkelig mener Noget med det eller ikke. Jeg har ogsaa hørt, at man har sagt: Det, der er talt om, er for

os en alvorlig Sag, vi vilde ønske, at der blev talt om den paa en alvorlig Maade, det er dog i Grunden et modbydeligt Skaber i tale saaledes derom. Jeg har aldrig sagt det, og jeg siger det heller ikke nu, men der er Mange, der sige det, og det kunde maaste nok være et Spørgsmaal, der kunde trænge til Afgjørelse, hvem af os, der skaber sig mest. Jeg synes, som sagt nok, at det ærede Medlem kunde stemme sig lidt ned. Det forekom mig da ogsaa, at han temmelig hurtigt gjorde det, idet han faldt ned til det, som jeg vil betegne som Fjedtebrødsstandpunktet. Der har nemlig i disse Dage været ikke saa lidt Tale om Fjedtebrød i denne Sal, om at Arbejderne skulde nøies med Stegefedt, Svinefedt, Gaasefedt, det kunde vi have at spise, og man har talt paa en saadan Maade, som om Arbejderne svømmede i Smør, ikke spiste Andet end Smør. Men de Herrer veed jo godt, at Arbejderne ikke have Raad til at kjøbe Smør, i Almindelighed ikke; De veed allesammen meget godt, baade det ærede Medlem fra Kjøge (Hørup) og de andre Herrer, at det ikke er Kapitalisterne i Danmark, der kjøbe det Fedt og det Flæsk, som der bliver for-tøret saa meget af her i Landet. Det er Arbejdernes og Mellemstandens væsentlige Føde, og denne Føde er god, siger jeg. Men hvorfor i al Verden skal vi, der har en Smag, maaste ligesaa god som Andres, ikke have Lov til en Gang imellem at se Noget, der ligner Smør paa vort Bord, lugte Noget, der ligner Smør, smage og se Noget, der ligner Smør. Jeg synes dog, at det er for galt at tale om det paa den Maade. Det, der bestandig lyder for os, er, at vi skulle nøies, vi skulle være noisomme og ikke forlange, og det siger ogsaa det ærede Medlem fra Kjøge: I skal nøies, Arbejderne i Frankrig drikke jo ikke Champagne. Der er han flot igjen, han taler om Champagne. Nei, den Signelse halter virkelig lidt. I Frankrig udføre de deres fineste Produkt, og det er naturligt, siger det ærede Medlem. Ja, det siger jeg ogsaa, naar vi ikke have Raad til selv at spise det herhjemme, saa udføre vi det, naar vi faae det bedre betalt andetsteds. Men Arbejderne have jo heller ikke forlangt at faae Herregaardenes fineste Smør paa deres Bord, ligesaa lidt som Frankrigs Arbejdere har forlangt at faae den største Luxusdrif paa Vinens Omraade. Sagen er jo her endog den, at vi ikke engang forlange Smør, men kun et Surrogat for Smør, og det vil det ærede Medlem ikke engang have, at vi Smaafolk maa faae. Jeg synes virkelig ikke, at Kunstsmør har saa meget med Champagne at gjøre, at en